

Hoog boven..... en diep in.....
Altijd voor nu, moment; een eeuwigheid
Samen bestaat niet, er is maar 1 waarde
1, een openbaring, dat je meer en minder bent
Er is maar 1 leven voor alles altijd

Uw zoektocht begint bij www.hetideevanhetleven.nl waar kennis uitgebreid wordt, bronnen vermeld worden en u doorgelinkt wordt naar nieuwe kennis.

Ik kom net van Dirtypool vandaan en ben weer even bevredigd.

Ik loop over de hagelwitte straten en kijk naar de gebouwen die verschillende vormen aannemen. De straat wordt belicht met reclame en de lucht wordt door reclamelichten helemaal opgelicht.

Er lopen verschillende en alleen maar mooie mensen en iedereen is op zoek naar een manier om zichzelf te vermaken. Deze straat is net als alle andere straten 1 groot vermaakscentrum. Aan de rechterkant zit een sportzaak met aan de voorkant een groot glazen raam zodat je naar binnen kunt kijken om te zien wie zich het mooiste lichaam heeft aangemeten.

Het is hier alleen maar zien en gezien worden.

Boven op het dak van het sportcentrum staan op het ene moment tien mooie meiden op steps hun oefening te doen, dan weer staat er een vent die zijn halsters hoog boven zijn hoofd weet te houden en weer op een ander moment bekijk je een mooie vrouw van voren die staat te joggen op een jogapparaat. Een sportschool waar je nooit moe wordt en waar ik eigenlijk alleen heen ga om naar mooie meiden te kijken. Lachend kijk ik naar de reclame als de afgebeelde lichten haperen en de halster op het hoofd van de gewichtheffer lijkt te vallen.

Naast het fitnesscentrum zit een squash baan, deze baan is bekend om zijn terror track. Een track, een baan, met een moeilijkheidsgraad die niet eens in te schatten is.

Dan wordt de reclame zelfs verwijderd, die halster viel per ongeluk bedenk ik me als ik zie dat hij al en door een nieuwe vervangen is. Vreemd....

De squashbaan, de samenstelling van de vloer verandert continu zodat je niet precies weet met welke kracht je moet afzetten. Midden in de baan verschijnen er obstakels, deze kunnen verschijnen tot het moment dat je de bal raakt, die jou het extra moeilijk maken om de muur te raken. Via de zijmuren spelen blijft ook altijd een probleem omdat je niet weet welke kant deze op zal hellen. Op het moment dat je de bal speelt stoppen de muren met bewegen.

Het is de bedoeling dat je dus continu alles in de gaten moet houden. Zelfs de bal verandert continu van hardheid en je weet dus nooit hoe hard hij op zal stuiten.

Ook zijn er gewone squashbanen in de squashhal aanwezig waar iedereen uitgedaagd kan worden die maar aanwezig is, veel geld wordt er tegenwoordig verdiend met sportspellen in de virtuele werelden.

Ik vraag me vaak af hoe de sporters er in het echt uitzien. Misschien zijn het wel allemaal tienertjes of misschien is Jackie Wow the free-fighter wel een heel dikke papzak en geen spierbundel.

Ik loop verder door de straat heen en zie alleen maar vermaak- en sportcentra. Een fitnesshal, een squashbaan gevolgd door een kartbaan, naast de kartbaan zit een badmintonbaan, een

tafeltenniscentrum en daarnaast weer een voetbalhal en ga zo maar door.

Aan de overkant van de straat zie ik vooral speelhallen. De verschillende spellen verschijnen groot op de gevels van de panden. De lichten flikkeren je tegemoet en willen allemaal zeggen dat je daar je geld moet uitgeven.

De racebaan van Future Games lijkt me naar binnen te trekken en ik lijk steeds sneller te gaan lopen als ik me naar de ingang begeef. De racebaan op de voorkant van de zaak heeft me het verlangen gegeven om eens flink te scheuren in een mega vette racewagen.

Ik loop naar binnen en koop wat munten zodat ik een racewagen in kan springen en ik loop naar achter toe waar de spellen staan die je haren pas echt rechtop doen staan.

Vooraan worden de spellen geplaatst met de minste kwaliteit, als je dan daar je geld al hebt uitgegeven dan koop je zeker meer munten om de spellen die achterin staan nog te spelen.

Ik loop dus helemaal door naar achter en zie 10 F1 wagens op een rij staan. Ik spring snel in 1 van de twee rode Formule 1 wagens en test het gas alvast, als ik de koppeling los laat en de eerste keer op het gas druk gromt hij alsof hij wil zeggen: Ik race deze baan en jouw aan gort.

Ik stop het muntje in het stuur en rijdt de rode wagen langzaam naar de startplaats.

De F1 wagens brullen hard en staan te wachten tot de lichten op groen springen.

Als dit gebeurt druk ik het gas zo hard in dat ik eerst begin te slippen, meteen laat ik het gas los en geef gas bij waardoor ik met enorme snelheid de baan vooruit schiet.

Ik weet mijn derde startpositie te behouden als ik op de eerste bocht afvlieg en ik zie dat de blauwe wagen voor me de andere rode in probeert te halen aan de buitenkant van de bocht. Ik zie een klein gaatje aan de binnenkant achter mijn ploeggenoot en zie dat de blauwe het nooit gaat redden om de andere rode in te halen.

Ik duik het gat in achter de rode maar op dat moment word ik van achter aangetikt.

Ik weet de macht over het stuur net te behouden zodat ik niet aan de rechterkant van de baan eraf vlieg maar het lukt me net niet om de wagen helemaal recht te houden en als ik iets teveel naar links schiet knal ik tegen de blauwe wagen aan. Ik word hard tegen de zijkant van mijn wagen aangedrukt en ik schiet dwars over de weg waardoor de witte wagen achter me vol mijn zijkant invliegt. Ik begin rond te draaien en vlieg met grote snelheid tegen de reling op aan de linkerkant van de weg en de witte die mij vol raakt vliegt rechts de grindbak in.

Alles gebeurt zo snel dat ik het me bijna niet beseft. Ik krijg een harde schok van achter omdat een amper witte volgespoten reclamewagen hard mijn wagen invliegt en snel druk ik in een reflex op stop.

Ik zit te trillen achter mijn computer. Mijn handen hebben de joystick zo stevig vast dat mijn vingers rood beginnen te worden. Ik voel het zweet mijn aders uitspuiten en mijn hele lichaam is kleddernat geworden. Ik voel ontzettend klam aan en ben toch geschrokken.

Ik kijk even van het scherm weg en zie mezelf, ik zie dat mijn vel steeds dichterbij mijn botten komt. Ik heb nog niet eens gegeten, denk ik.

Ik log even uit, mijn leven was ook alweer op, straks maar even bijvullen maar ik kom nu zelf ook wat energie tekort. Ik gooi een pizzaatje in de oven en zie dat het ook alweer 16:34 is, de tijd gaat best snel als je een beetje bezig bent.

Ik ga onder de douche staan om het zweet van mijn lichaam te verwijderen waardoor ik weer even tijd heb om door mijn gedachten te reizen.

Maar het spel houdt me bezig. Bezig om de gedachten te stillen. Als ik niets te doen heb duik ik weer virtuality in en doe waar ik zin in heb.

Ik heb er ook een klein winkeltje waar Elsje instaat die toevallig ook echt mijn buurmeisje is.

Ik verdien genoeg om me naast het standaardpakket me nog genoeg extra's te veroorloven.

Ik heb het toch nog wel redelijk goed denk ik als ik hier onder de douche sta.

Ik voel dat ik me door de warme waterstralen al langzaam beter begin te voelen en heb alweer zin om terug te gaan, terug virtuality in te gaan. Ik stap de douche uit, kleed me aan en pak de pizza uit de oven.

Terwijl ik de pizza naar binnen werk kijk ik in mijn mailbox wie er allemaal online is. Iedereen zit in, zegt mijn mail, in virtuality om hun gedachten te bezigen. Iedereen is zijn lusten weer aan het stillen en zijn verlangens aan het botvieren.

Mijn mailbox is verder drastisch leeg. Veel echte mailtjes krijg ik niet meer binnen, mijn blocker blokt alles wat ongewenst is en mijn vrienden spreek ik nooit via de e-mail maar via talk mail, de t-mail.

Als ik mijn pizza op heb ga ik weer virtuality in en ik log in onder Darkling.

Ik bedenk me waar ik nu naartoe zou gaan. Er is hier zo veel te zien.

Ik loop weer door de straten met de gokhallen en in mijn gedachten kruis ik een paar straatjes en weet ik weer niet meer precies waar ik zit. Ik loop langs wat winkels restaurants en café 's die mij het besef van ruimte en tijd hebben doen vergeten. Ik draai links de hoek om en kom op een plein waar een enorm reuzenrad mij het zicht op de rest van de omgeving belet.

Ik weet niet wat ik wil doen op dit moment en verwachtte dat een of andere prikkel mij wel een verlangen zou geven. In plaats daarvan kijk ik nu tegen een enorm reuzenrad aan waar ik echt geen

zin in heb om in te gaan zitten en die mij belet om ook maar ergens anders naar te kijken dan naar hem.

Dan sla ik mezelf voor de kop. Ik ga gewoon in het reuzenrad zitten. Ik zal dan alles kunnen zien dat mij kan bezig houden en mijn verlangens kan bevredigen.

In het midden van het reuzenrad is een rondje gemaakt dat niet meebeweegt met het rad. Binnenin het rondje bevindt zich een gigantische glijbaan naar beneden. Als je bovenin stil wordt gezet stap je uit en zigzag je naar beneden totdat je over de wagentjes het reuzenrad over glijdt en in een enorm luchtkussen belandt.

Waarom hebben ze dit reuzenrad in het begin van de kermis neergezet vraag ik me af maar als ik dan de andere kant opkijk zie ik een enorme straat met alleen maar kermisattracties.

Ik kwam gewoon middenin een kermis binnenwandelen.

Ik reken even af voor het reuzenrad en stap in een van de cabines, hij vraagt meteen of ik wil dat het karretje gaat roteren. Je kunt hem laten draaien, laten wiebelen, alles wat je wilt.

Ik kijk naar boven en zie sommige karretjes heen en weer stuiteren alsof ze in het grote schip zitten. Sommige draaien zo snel rond dat je er al misselijk van wordt als je er alleen naar kijkt. Ik zou horendol worden van dat gedraai op mijn scherm. Ik laat mijn karretje fijn stil staan en als ik gezien heb waar ik heen wil gaan glijd ik wel even naar beneden.

Het rad begint te draaien en ik hoor hard gekraak zodat het je altijd laat afvragen of dit kermistoestel wel goed nagekeken zijn. Ze doen er echt alles aan om virtuality zo echt mogelijk te laten lijken. Altijd als ik een kermisattractie op gang hoor komen ben ik bang dat dit keer hij het niet zal houden. Maar daar heb ik nu geen last meer van. Toen ze de werkelijkheid gingen versterken hebben ze nog meer gekraak en scharnierbewegingen toegevoegd maar het effect daarvan is afgenomen van een kleine tot een minimale knipperring in mijn ogen.

Het rad begint langzaam te draaien en ik zal straks in de mogelijkheid zijn om over een groot gedeelte van Virtuality heen te kijken.

In dit reuzenrad heb ik nooit gezeten. Normaal als ik over Virtuality heen wil kijken ga ik op de bergen zitten aan de noordzijde waar je aan de ene kant over een druk bezochte deel van virtuality kan kijken en aan de andere kant van de bergen over een enorm uitgestrekt natuurgebied. Daar is de schoonheid die vroeger in de natuur aanwezig was op een zo realistisch mogelijke manier nagebootst. Prachtige watervallen en uitgestrekte weilanden waar dieren staan te grazen versieren de omgeving. Je ziet magnifieke bergen en kabbelende beekjes die het hele landschap doorkruisen. Als je daar over het landschap kijkt zie pas echte schoonheid en als je bijna niet meer verder kunt

kijken zie je een enorme oceaan opdoemen uit de duinen die zo ver als je oog reikt de omgeving verrijkt.

Maar ik ben nu hier en als het reuzenrad redelijk op gang komt ben ik al aardig in de mogelijkheid om deze omgeving ook van grotere hoogte te bekijken. Ik kan al bijna het einde van de kermis zien. Naast het reuzenrad staat een funhouse waar ik naar binnen kan kijken omdat het glazen dak mij de activiteiten wil laten zien die hier aanwezig zijn. Ik zie mensen stuntelen om een bewegende vloer over te komen. Ze rollen over elkaar heen terug naar het begin van de vloer en moeten weer helemaal opnieuw beginnen. Vanuit daar kom je in een ronddraaiende tol. Wanneer je deze door weet te komen kom je in een van de glijbanen die als je pech hebt je weer op de vorige verdieping afzet. Als het je lukt om in de juiste glijbaan te belanden glijd je naar beneden en kun je meteen plaatsnemen in een botsautootje want de glijbaan zet je precies af voor twee enorme botsautobanen. Een met hindernissen en een gewoon simpel rammen, of je gaat gewoon de hoek om het funhouse weer naar binnen.

Als ik verder over de kermis kijk zie ik naast de botsauto's een enorme waterbaan die mij weer belet het meeste van de kermis te zien. De wildwaterbaan trekt je omhoog en laat je met een enorme snelheid bijna recht naar beneden vallen en zo kom je met een enorme smak op het water terecht. Het houten karretje verandert in een rond karretje met luchtkussens aan de zijkant en laat je onder enorme watervallen en fonteinen doorvaren. Als je de baan afglijdt bots je de hele tijd tegen de railling aan waardoor er van alle kanten water het wagentje binnen vliegt. Al botsend vaar je langs een enorme rotswand en als van de andere kant een krokodil je wagentje probeert binnen te komen verandert het wagentje weer in een houten karretje waarna je weer naar boven wordt getrokken om weer met een enorme snelheid een waterbaan met een enorme hobbel af te glijden. Je schiet als je over de bobbel heen vliegt door de lucht en komt met een enorme knal weer op de waterglijbaan terecht waardoor het water je tegemoet spat waarna je jouw reis vervolgt en de rest van de baan afglijdt om in een grote waterbak te belanden.

Ik kan nu de gehele kermis zien en als ik hoger in het reuzenrad kom kan ik ook de rest van de omgeving bekijken.

Achter de kermis zie ik veel terrasjes, clubs en café 's.

Veel mensen zitten lekker op een terrasje zichzelf aan andere te laten zien. Ze zitten daar er van bewust dat iedereen naar iedereen kijkt. Ze weten dat ze door iedereen die daar aanwezig is even zijn gekeurd. Iedereen zit er ook om zich te laten bekijken en iedereen kijkt ook. Iedereen kijkt even onopvallend of de meid die net het terras op komt lopen oogcontact wil maken.

De restaurants zijn ook altijd druk daar in viruality het leven ook energie kost en je die weer bij moet vullen door te eten. Zo kost het bijna altijd geld als jij in virtuality bent, zodra jij inlogt begin je energie te verbruiken die je moet blijven bijvullen. Iedereen krijgt een standaardpakket voor in viratuality maar de meeste mensen bevinden zich hier zoveel dat ze daar nooit genoeg aan hebben. Maar de restaurantjes zijn niet alleen eetgelegenheden maar ook ontmoetingsplaatsen, net als de rest van het uitgaanscentrum waar de clubs en discotheken zijn gevestigd.

De meeste clubs zijn 24 uur open. Achter de clubs zie ik langzaam de rode lichten aan de horizon verschijnen. Ik zie seksclubs, nachtclubs, naaktclubs, dansclubs, stripclubs, en alle andere soorten clubs die met de vrouwen van lichte zeden te maken hebben. Als ik hoger in het reuzenrad kom worden het er alleen maar meer. Het erotische leven bedekt bijna de hele horizon. Overal waar ik kijk zie ik lichtjes die naakte vrouwen aan de horizon doen verschijnen. In de wolken zie ik paaldanseressen sierlijk hun palen afglijden en vrouwen met sexy lingerie die je hun kamertje binnen willen knipogen. Als ik bijna boven ben zie ik dat bijna alles dat ik kan zien met seks te maken heeft.

Als ik over de horizon kijk zie ik de kermis, winkels, gokhallen, de clubs en restaurants en dan alleen maar seks.

In het begin onschuldige nachtclubs met paaldanseressen en stripclubs. Maar hoe verder je je binnen dat leven gaat bevinden hoe extremer en obscuurder het gaat worden. Als ik bovenaan het reuzenrad kom draai ik mezelf helemaal rond en verbaas me over de grote van het gebied. Ik kan het einde ook onmogelijk zien. Maar dat komt ook omdat het oneindig is. De horizon vaagt weg alsof we ons op een ronde bol bevinden en er is geen plaatsgebrek want tussen elk stukje ruimte kan een nieuw stukje ruimte geplaatst worden. Het raakt nooit vol want je kunt op elke plek de ruimte creëren die je wilt creëren.

Als ik om me heen kijk zie ik overal felle lichten van reclames mijn horizon doorschieten.

De wolken krijgen de vormen van colaflesjes en chocoladerepen. Overal waar de mensen zich veel begeven is veel reclame, het is onvermijdelijk als je beïnvloed gratis wil en zo indirect toch betaald. Ik ben er aan gewend en sommige ben ik zelfs leuk gaan vinden, en in de wolken verschijnt nu een ontzettend mooie meid met sexy lingerie die je eigenlijk alleen maar zegt dat je meer geld moet uitgeven.

Ik wil niet verlijd worden en kijk als het reuzenrad zich langzaam weer naar beneden begeeft naar de rest van virtuality.

Als ik naar de andere kant kijk lijkt het wel een kopie van de ene, het westen en het oosten zijn

gewoon bijna identiek.

Ik zie aan de horizon alleen maar lichte zede lichten. Het is er altijd druk maar tegen de avonduren begint het daar echt te leven en gaat het door tot diep in de nacht.

Het seksleven loopt langzaam over in de rest van het nachtleven. Tussen de striptenten verschijnen de eerste clubs en discotheken die weer overlopen in cafés en restaurantjes.

Dan kom je langzaam bij het midden van het centrum aan. In de buitenste ring zijn veel theaters, bioscopen en gokhallen te vinden en dan komen de winkels in mijn zicht.

Hier sloven de merken zich uit om als mooiste en beste voor de dag te komen. Het meeste geld dat een bedrijf omzet wordt ondertussen in reclame gestoken om met het beste image naar buiten te komen. Het product met de meeste status kun je het duurst verkopen in de grootste hoeveelheden. De reclames zijn ontzettend belangrijk en vet.

Er lopen snoepjes door de lucht die grapjes met elkaar uithalen zoals gommyberen die met banaantjes en kersjes jongleren. Als ik kijk waar de lichten vandaan komen zie ik een knalroze gebouw dat telkens in een ander snoepje veranderd.

Mijn zicht zakt samen met het reuzenrad verder af terwijl mijn oog valt op de café 's, restaurants en eetkraampjes die zich in een ring bevinden om het midden van virtuality. Precies in het midden bevinden zich twee pleinen. Ik zweef boven het grootste plein en kijk tegen een ander reusachtig plein aan waar nu een rommelmarkt bezig is. Hier kunnen mensen hun oude goederen dumpen en kijken of ze er spullen die voor ander nutteloos zijn voor terug kunnen krijgen. Iedereen kan hier gewoon alles verkopen dat hij kwijt wil. Elk gebruiks- en genotsmiddel voor de echte wereld maar je kunt hier ook alles kopen en verkopen voor virtuality.

Maar ik weet nog steeds niet wat ik nog allemaal ga doen als ik rondjes draai in mijn gedachten en in het reuzenrad. Ik heb voor drie ronden betaald. Ik dacht wel genoeg te hebben aan 2,5 ronden om te beslissen wat ik wil gaan doen en zou dan naar beneden glijden. Maar ik heb alles al een keer gedaan. Ik heb alles al een keer gezien. Ik heb alles ervaren en mijn grenzen verlegt, zover dat ik er van schrok en mezelf ging afvragen of er wel grenzen waren. Als je telkens je grenzen verlegt dan bereik je nooit je grens want altijd voordat ik mijn grens bereikte had was hij alweer verlegd. Ik heb alles gedaan, zoveel dat ik bijna bang werd van mezelf. Als je alles al eens gedaan hebt ga je nieuwe dingen zoeken, en nieuwe dingen, en nieuwe. Ik kon mijn lusten niet meer stillen met de reguliere behoeften die mensen hebben.

Ik deed alles wat ik me maar kon bedenken. Ging feesten af, zoop me rot, ging op survival en klom bergen die ik afklom, af tokkelde of afsprong.

Het heeft geen zin om jezelf op die manier te bevredigen want de bevrediging is maar van korte duur. Je grenzen moeten weer verlegd worden en dit had ik tot in de oneindigheid door kunnen doen. Ik besloot toen maar mijn lusten en verlangens niet continu te stillen maar uit te stellen. Als je het genotspunt uitstelt is het uiteindelijke genot groter en ben je minder snel voldaan. Nu spreid en stel ik mijn stilling van genot een beetje uit, want de verleidingen zijn vaak groot.

Nu ik toch alles kan krijgen heeft het geen zin om naar iets te verlangen of iets te willen.

Als ik iets wilde deed ik het, at ik het en kocht ik het. In het echt en in virtuality.

Het karretje van het reuzenrad is zich alweer naar boven aan het verplaatsen en mijn zicht op de omgeving is weer beperkt en ik kijk weer tegen alleen maar kermisattracties aan. Daar de meeste attracties en gebouwen te hoog zijn zie ik ook weinig van de luchtreclames. Ik heb geen zin om in een kermisattractie te zitten en hoop dat er niemand instapt zodat ik weer snel bovenaan het rad kom. De suikerspinnen, nootjes, botsauto's en vliegtuigjes vliegen me om de oren tot ze bijna ergerlijk zijn en ik besluit alle attracties voor de doelgroep 12 jaar en jonger uit te zetten. Gelukkig krijg je de mogelijkheid om producten en attracties die niet binnen je profiel vallen uit te zetten. Minderjarigen hebben ook helemaal niet de mogelijkheid om de reclames te zien voor volwassen gelegenheden en kunnen daar dan ook zeker niet naar binnen. Ik word als ik de reclames voor de allerjongste uitzet nog steeds omringd door de meeste reclames die er net ook waren maar ben er ondertussen toch wel aan gewend.

Als het meeste gratis is moet je het schaap ook niet in de bek schijten.

Het rad is al zover gevorderd dat ik weer zicht heb over de gehele kermis en ik kan bijna elke luchtreclame weer zien. Ik concentreer me vooral op de gelegenheden die in mijn gezichtsveld liggen anders wordt ik overrompeld en kan ik niks meer onderscheiden, dan worden alle lichtjes van virtuality weer een geheel en kan ik ze niet onderscheiden en kan ik met geen mogelijkheid kiezen hoe ik mezelf nu weer ga bezig houden.

Ik kijk maar eens naar de noordkant waar ik vaak zit naar het natuurgebied te staren.

De verschillende natuurgebieden om de kern worden nooit veel veranderd. Die zijn perfect in hun schoonheid en ook niet druk bezocht. Waar de mensen hun geld uitgeven daar veranderd er elke dag ontzettend veel. Elke dag moeten de mensen weer op andere manieren vermaakt worden en elke dag neem virtuality weer andere vormen aan.

Elke dag veranderd de omgeving en is er weer wat anders te doen.

Sommige gelegenheden zijn een zekerheid maar vooral op de kermis en de markt en in de grote stadions is elke dag iets anders te doen. De café 's, gokhallen, winkels en seksclubs zijn elke dag

wel daar met meestal dezelfde mensen maar de gelegenheden zien er altijd weer anders uit en hebben altijd weer net andere spellen en dingen te bieden. De straatjes in virtuality worden elke dag weer net iets verschoven omdat nieuwe ontwerpen weer net niet passen en zo verandert het leven in virtuality elke dag.

Als ik over de noordkant heen kijk zie ik in eerste instantie ook weer vooral gokhallen, café 's en theaters opdoemen. Alleen zie ik nu geen enkele seksclub of nachtclub. Waar het oosten en westen helemaal vol geplant is met nachtclubs en seksclubs en het leven in volle gang is zie ik aan de noordkant de grote markt waar helemaal niks te doen is.

Er hangt een grote flyer voor morgenavond boven de grote markt. Een groot dansfeest, kom in het paars schreeuwen alle flyers. Je ziet dat de programmeurs al begonnen zijn te schrijven en je weet dus dat ze zich veel moeite doen om dit een goed ontwerp te laten worden.

Verder is er nog niet veel te zien. Waarschijnlijk zijn ze cruciale of moeilijke onderdelen eerst even aan het testen. Ik denk dat ik morgen mijn vrienden eens ga vragen of ze zin hebben om mee uit te gaan. Ik heb wel zin om weer eens een feestje te bouwen, maar nu even niet.

Naast de markt staan de stadions, daar zijn voetbalwedstrijden bezig maar ik kan net niet zien wat er speelt omdat de afstand te ver is. Maar ik zie groot het teken van het allerbekendste sportmerk in de lucht hangen met daaronder het woord soccer. Als ik weer bijna boven aan het reuzenrad ben draai ik me 180 graden en kijk ik naar het zuiden waar in de verte een racebaan is aangelegd. Ik krijg wel zin om te racen maar ik bedenk me omdat ik een dergelijke afgang als net in die F1 wagen op een drukke racebaan wil vermijden. Naast de racebaan is een groot recreatiegebied met een meer aangelegd en daarnaast staan weer twee grote stadions waarvan een vandaag een atletiek baan is en de andere een honkbalstadion. Naast de stadions zie ik reusachtige bergen opdoemen waar ik kleine stipjes naar boven zie klauteren en naar beneden zie stuiten en daarboven hangt een grote stoere bergbeklimmer in de lucht.

Daar heb ik zin in, ik ga van die vette berg af abseilen of van de tokkelbaan.

Ik wil al bijna het karretje uitspringen maar ik ben net de top weer gepasseerd en ik moet dus nog een heel rondje wachten voordat ik van die vette glijbaan af kan glijden.

Waar de stad als ik om me heen kijk zich weer een geheel voor me begint te vormen zie ik dat ik nu het middelpunt ben en dat alles zich aan alle kanten evenredig verspreid.

De stad is in cirkels opgedeeld en elke cirkel van vermaak wordt opgevolgd door een andere cirkel van vermaak. Alleen de buitenste randen zijn anders.

Als je vanuit het midden van het centrum naar de zijkant zou lopen kom je aan alle kanten

soortgelijke winkels tegen.

Ik vraag me af of de stad altijd zo rond is en probeer me vorige ontwerpen van de stad te herinneren. Maar ik bedenk me dat ik eigenlijk nooit op die manier naar virtuality heb gekeken.

Ik heb het altijd als een geheel gezien en als een geheel ervaren.

Ik heb alles gedaan wat in me op kwam en wat ik tot mijn beschikking had en zo ben ik dus bezig geweest en heb nooit geobserveerd.

Als ik op de heuvels zat om de stad te bewonderen zag ik de stad ook als een geheel.

Ik keek naar alle lichten en alle gebouwen. Toen keek ik naar de stad. Nu kijk ik naar alle onderdelen binnen een stad.

Ik probeer me vorige werelden van virtuality voor de geest te halen maar het enige wat ik zie zijn mooie meiden, vette attracties en dure reclames. Alleen maar dingen om mijn lusten te stillen. Ik ben alleen maar bezig geweest met alles te ervaren.

Ik heb er eigenlijk nooit echt bij nagedacht maar ik wil juist niet denken, ik wil doen.

Ik wil mijn gedachten afleiden. Ik ben bijna weer beneden en krijg weer zin om van die berg af te abseilen maar ik ga mezelf inhouden en niet beneden in het reuzenrad uitstappen want als ik de ervaring nog uitstel kan ik er meer van genieten en bovendien kan ik ook nog naar beneden glijden.

Ik begin toch al langzaam moe te worden van al die knipperende lichtjes in mijn ogen en bedenk me dat ik straks lekker op de bank ga liggen met een grote fles cola naast me.

Ik heb me vandaag wel weer genoeg bezig gehouden. De dag is ook alweer bijna om en hij is sneller omgegaan met niets doen dan menig ander drukke dag.

Ik heb vandaag mijn vrienden ook nog niet gesproken. Ik heb ze toch niet echt veel te vertellen maar ik vraag me wel af wat zij nu aan het doen zijn. Ik kan ze even een berichtje sturen om te vragen waar ze nu zijn maar ik bedenk me want als ze iets aan het doen zijn en ze willen dat ik kom dan moet ik ook gaan en misschien heb ik helemaal geen zin in dat wat ze aan het doen zijn.

Ik wil het ook niet laat maken vandaag en ik heb geen zin om de hele avond in virtuality te hangen.

Ik ga liever met een zak chips voor de buis hangen.

Als ik weer bijna boven ben met het rad probeer ik de stad weer als een geheel te ervaren en alle reclames en lichten beginnen zich weer door elkaar te begeven. Alle gebouwen vullen elkaar weer aan en gaan op in hun omgeving. De stad is mooi. Overal staan grote gebouwen die het hele gezichtsveld beslaan. De lichten schieten van alle plekken omhoog. De kleuren zijn oogverblindend en de lasers vullen de gehele lucht.

Het lijken mikadostokjes van licht die door elkaar heen schieten maar doordat ze zo'n complex

gewelf vormen nooit van elkaar af te halen zijn.

Een deel van mijn scherm is gewoon alleen al helemaal belicht door de lichten die omhoog schieten op mijn scherm, ze zijn niet nodig maar wel mooi. En daar komen de reclames nog eens boven. Echt de helft van mijn scherm is belicht met reclame.

De wolken nemen schitterende vormen aan al zijn het reclames. De vormen van de wolken lopen soepel in elkaar over en vormen soms een groot geheel. Die reclame moet wat gekost hebben denk ik. Ik vergeet bijna op stop te drukken in het reuzenrad maar ik ben nog net op tijd. Anders had ik beneden uit moeten stappen want ik had maar voor drie rondjes betaald en dan had ik nog niet door het reuzenrad kunnen glijden.

Ik spring uit mijn karretje en zwaai mezelf in een keer in de ronde buis van de glijbaan.

Ik schiet hard de ronde buis naar binnen en als ik op de eerste bocht afschiet maak ik mijn rug hol waardoor ik nog harder over de glijbaan heen schiet.

Als ik door de bocht vlieg, vlieg ik de zijkanten van de glijbanen omhoog en als ik nog iets harder was gegaan was ik over de kop gegaan. Nu schiet ik met een vaart weer de glijbaan in en houd mijn rug dit keer gewoon recht want ben bang dat ik anders bij de volgende bocht zo hoog de bocht invlieg dat ik tegen het plafond aan zweef en hard op mijn gezicht neer zal komen waardoor ik weer een hoop leven kwijt zal zijn.

Als ik even in houw lijkt het alsof ik deze bocht met een slakkengang neem terwijl ik toch nog een behoorlijke snelheid heb. Ik bol mijn rug snel weer, dan maar wat leven kwijt maar zonder snelheid is er geen reet aan.

Ik begin langzaam weer door de baan te vliegen en houdt mijn rug bol als ik weer op de volgende bocht afvlieg. Ik vlieg weer bijna net zo hard door deze bocht heen als door de eerste en ik vlieg zo hard dat ik een vette adrenaline stootje krijg en een lekkere kickje ervaar. Op mijn scherm schiet ik door een ronde slang en op de zijkanten schieten snel strepen van licht voorbij die ook weer door mijn snelheid als ze door elkaar lopen verschillende mooie vormen aannemen. Op mijn scherm schiet ik door een buis van licht die verandert naarmate ik sneller door de glijbaan heen vlieg en de kleuren die in mij ogen flikkeren laten mij de snelheid ervaren waarmee ik door de buis heen vlieg.

Mijn rug houd ik nu constant bol waardoor ik met volle snelheid op de volgende bocht afvlieg. Ik schiet in de bocht helemaal omhoog en wordt hoog in de bocht tegen de wand van de glijbaan aangedrukt.

Ik vlieg half op mijn kop de bocht door en voel een beetje kippenvel over mijn lichaam.

Ik schiet met enorme snelheid het grote ronde rad uit. Ik zie de karretjes snel onder me doorschieten

en ik wordt het grote luchtkussen ingeschoten. Ik schiet helemaal door tot aan de achterwand van het luchtkussen die mij pas tot stilstand brengt. Pfoe denk ik als ik op mijn rug met mijn benen omhoog tegen de wand van het luchtkussen aanlig, dat was nog best vet. Ik blijf nog even zo liggen met mijn poppetje als ik zelf weer rustig begin te worden.

Ik ben ondertussen ook wel wat gewend.

Als het gevoel van voldoening al weer snel verdwenen is sta ik weer op en bedenk me dat ik maar eens naar de bergen ga lopen i.p.v. dat ik me erheen laat zappen. Kan ik nog wat ervaren onderweg en kan ik nog van alles tegenkomen.

Ik begin mijn joystick de kant van de bergen op te sturen en zeg dat ik island in the sun van weezer moet fluiten waarna ik begin te lopen.

Ik heb mezelf helemaal perfect gemaakt. Als ik inlog kijk ik eerst wat ik die dag weer aan ga trekken. Ik heb ondertussen een vette collectie kleding.

Ik ruil veel, de kleding slijt nooit en ik heb aardig wat verdiend met het handig ruilen van kledingstukken. Ik heb ook een klein kledingwinkeltje en de vetste spullen houd ik natuurlijk voor mezelf achter.

De nieuwste en vetste dingen heb ik. De coolste hebbedingetjes en de beste dance-moves heb ik gekocht of geruild. Ik heb blokjes zonder dat ik er voor hoeft te trainen.

Mijn kapsel verschilt ook vaak. Nu heb ik ze al een tijdje in een staart zitten met dreads.

Ik heb vaker een hanenkam of alles wirwar door elkaar staan. Ik heb een lekker koppie waar ik al tijden niks meer aan gedaan heb omdat ik bang ben dat als er ook maar iets veranderd dat ik minder ideaal ben als dat ik nu ben.

Ik heb een paar stoere littekens en piercings verspreid over mijn hele lichaam.

Mijn kruis hangt altijd op mijn knieën maar mijn broek zakt nooit af en ik heb er geen riem voor nodig. Maar ik heb wel een riem en een vette. Een zwart leren met kleine zilveren puntjes die aan alle kanten uitsteken. Aan de voorkant van de riem heb ik een vette gesp. In het midden zit een klein ying en yang teken en vanuit dit centrum schieten 6 gouden pijlen zigzaggend als bliksemflitsen naar buiten.

Ik zie er ontzettend goed uit en heb alle vette moves en bewegingen in mijn opties staan.

Ik ben het mannetje gewoon. Maar ik vraag me ook vaak af wie ik echt ben, de jongen die achter het scherm zit of de jongen die in het scherm zit. De jongen die ik laat zien of de jongen die ik niet laat zien? Maar ik krijg koppijn van teveel moeilijke vragen en ik wil mijn gedachten weer op nul zetten door mezelf bezig te houden. Ik zap me toch maar naar de bergen want als ik onderweg

teveel na kan gaan denken krijg ik alleen maar koppijn.

Ik zap me maar meteen naar boven en zie dat het erg druk is. De rijen mensen staan achter elkaar te wachten tot ze aan de beurt zijn. Wat een ontmoediging denk ik. Ik heb net zo'n zin, kan ik hier staan wachten tot het niet meer leuk is en mijn zin er wel vanaf gaat.

Is hier soms iets gratis vraag ik aan een jongen die met een dik koord om zijn schouders langs me heen loopt. Ja roept hij, vandaag voor het eerst en de rest van de week, maar vandaag is alles gratis. Maar jullie zijn er de hele week vraag ik? Yep zei de knul. Merci, zei ik, dan kom ik morgen wel terug, die paar centen kan ik ook nog wel missen.

Ja, eigenlijk iedereen wel, zei de jongen, maar als er iets gratis is komen ze eropaf als een zwerm wespen op de belager van hun honing. Ja, ik zie het zei ik.

De jongen maakt aanstalten om door te lopen. Werk ze nog zei ik. Ja, danke zei de jongen misschien tot morgen. Ja, is goeie, later zei ik en ik log uit.

Ik had nog niks gedaan maar ik heb nu ook geen zin meer om iets te zoeken.

Ik ga wel lekker op de bank liggen niksen en naar een leuke film kijken.

Ik zie wel wat erop is of anders kijk ik wel iets vets wat al een keer uitgezonden is geweest.

Ik heb toch alle televisie-uitzendingen van alle tijden tot mijn beschikking.

Ik ga met de zapper in de hand, een fles cola en een zak chips op de bank liggen en ik begin alle kanalen af te zappen. Ik zap van domme spelletje naar comedyseries naar realityseries weer terug naar domme spelletjes maar vind geen enkele goede film.

Ik ga maar even in mijn shared kijken. Dat is mijn gedeelde map op mijn computer waar ik alles heb instaan waar ik nog niks mee gedaan heb. Ik open mijn map shared en zie dat ik hem de laatste tijd niet echt bijgehouden heb. Hij staat propvol met films, televisieseries, muziek, plaatjes en nog van alles dat ik nog niet bekeken en gedownload heb, ik laat ze meestal een tijdje erin staan zodat alles doorgegeven kan worden en niks uitsterft.

Ik begin te zoeken naar een goede film. Al snel merk ik dat ik tussen deze rotzooi niks kan vinden en ik maak een map film waar ik even alle films inzet. Als ik de map films open heb ik een brede selectie van films die ik nog niet gezien heb.

Meteen valt mijn oog op Directions, een psychologische thriller.

Ik weet niet precies waar die over gaat maar ze zeggen dat die vet spannend is dus zet ik hem snel op en neem een grote slok van de cola en trek de zak chips open. Ik heb er zin in en ik leg me languit op de bank. Ik ben moe van vandaag en mijn lichaam voelt zwaar aan.

Ik ga hier blijven liggen en ik beweeg niet, denk ik. Ik hoop dat ik niet naar de wc hoef, dan moet ik

alsnog opstaan.

De film begint en ik kan mijn gedachten weer even focussen. De openingsscène begint en ik word meteen meegenomen in de film. Directions, richtingen. Het zijn de mogelijkheden.

Een meisje zit opgesloten bij haar ouders, ze wordt elke dag misbruikt. Ze had er al een keer zelf vandoor kunnen gaan maar ze durfde niet. Er waren mensen die elke dag langs kwamen en sommige daarvan hadden een vermoeden van wat er zich allemaal afspeelde, maar niemand deed wat. De moeder had haar man vaker gevraagd op te houden waarna ze zelf misbruikt werd en door de vader verplicht werd samen met hem hun kind te misbruiken.

Directions ging erover wat als? Wat als de moeder harder opgetreden had, wat als de moeder de autoriteiten had gewaarschuwd, wat als al die mensen die langs kwamen en al die mensen die een vermoeden hadden er wat aan gedaan hadden, wat als het meisje zelf de moed had verzameld om te ontsnappen. Al deze mogelijkheden werden uitgewerkt in de film.

Er werden verschillende mogelijkheden in tijd weergegeven als mensen zich anders hadden opgesteld.

De film was spannend en meeslepend en heb ik hem afgekeken zonder ook maar een hap van mijn chips te nemen. Met verbazing en mijn mond wijd open heb ik alles bekeken en vraag me nu zelf af wat als? Maar wat als wat, wat als heb ik nu niks meer aan en het meisje in de film ook niet, maar wat als zou in de meeste situaties voor het meisje beter afgelopen zijn.

De mensen hadden gewoon wat eraan moeten doen en hadden niet allemaal de ander kant op moeten kijken. Als ze nu niet allemaal hadden gedaan alsof hun neus bloedde maar eens wat echte interesse in het meisje hadden getoond maar dat durfde ze niet omdat ze er bang voor waren dat ze erachter zouden komen dat het inderdaad zo was zoals ze dachten.

Deze film laat je zien dat je sommige gruwelijkheden kunt voorkomen als je er wat aan doet. Ik lig na te denken over het meisje en dat ik haar een van de betere toekomsten had toegewenst en ik begin me ook te bedenken wat ik moet doen om mijn toekomst beter te maken.

Maar hoe wil ik het beter maken? Wat wil ik doen dan? Wat wil ik nog ervaren?

Ik weet het niet, ik weet niet wat ik wil en om mijn gedachten te stillen zap ik weer langs de kanalen en vind een vette film die mijn gedachten weer af kan lijden.

Als de film afgelopen is ben ik kapot.

Ik lig op de bank en wil overeind komen. Het kost me meer kracht als ik dacht en bij de eerste poging kom ik nog niet eens halverwege waardoor ik weer naar achter val en weer languit op de bank lig. Ik heb mijn energie voor vandaag verspeeld en als ik met mijn armen mezelf omhoog trek

vraag ik mezelf af waarvan ik dan zo moe geworden ben. Het maakt me ook niet uit waarvan, dus waarom zou ik erover nadenken.

Tanden poetsen en gewoon in bed gaan liggen en zo val ik meteen in slaap en ga een nacht tegemoet ga die me vooral weer wat energie zal moeten geven voordat ik morgen mijn bed uit wil komen.

Cool is koud en vet is dik
Vet is cool maar liever leuk
Gaaf is stoer en is dik vet
Veel soms goed maar beide dik
En ik schijn leef vet goed dik

De computer wordt ook net wakker: 6:00 goedemorgen, u hebt 4 nieuwe berichten, wilt u meteen de krant van vanmorgen? Langzaam sta ik op, haast heb ik toch niet.

De ene morgen volgt gewoon de andere morgen op en zo eindigt en begint mijn reis weer op deze morgen zoals op elke morgen.

Elke morgen sta ik weer vroeg op omdat ik bang ben iets te missen.

Om 6:30 begint de ontbijtshow en de interessantste mensen geven daar hun mening over de zaken die de vorige dag en vannacht gebeurd zijn. Daar beginnen de gesprekken over elke morgen op mijn MSN, mijn chatsite en op veel plekken in virtuality. Ik moet het dus zien anders kan ik niet meepraten.

Nog voordat ik de pus uit mijn ogen wrijf licht het beeldscherm als eerste de kamer op.

Eerst maar even naar de computer toe anders blijft hij me vragen of ik mijn krantje nu wil. Krant nee berichten, ja. Ik kijk even door mijn inbox maar alweer net niks, nog een beetje reclame die niet van te voren verwijderd is, het datingbureau met nieuwe matches, zoals elke morgen en nog niets. Werk, twee aanbiedingen van bedrijven, kan ik online sprokkelen voor een paar centen.

Eigenlijk ben ik alleen op zoek naar iets dat er toch niet is.

Ik gooi maar weer eens een croissantje en een broodje in de oven. Een eitje pak ik er ook maar weer bij en ondertussen doe ik even de afwas van gister die nog in de vaatwasser staat. Ik zet de jam, boter en het zout alvast naast de computer en kijk even snel of ik ondertussen geen mailtje binnen heb.

Meestal heb ik het geluid uitstaan, dat stoort zo, dan komt er dus een berichtje in beeld; lekker handig. Jammer; geen berichten.

Dan begint de timer van het water I can get no satisfaction van de rolling stones te spelen en ik haal mijn eitjes uit het water en zet ze vast op tafel. The end van de doors galmt daarna door mijn kamer en ik pak mijn broodjes uit het oventje en leg ze naast de eitjes. The Doors laat ik meestal doorlopen, this is the end, my only friend, the end.

Het einde zal toch wel enige antwoorden opleveren denk ik dan altijd, dat is meestal zo, in het einde zit het plot en worden alle mogelijkheden gereduceerd tot 1.

De muziekjes op mijn huishoudelijke apparaten kan ik altijd opnieuw uitkiezen maar ik laat nu alles op hetzelfde staan, ondertussen weet ik welk muziekje waarbij hoort en dat is ook lekker makkelijk.

Ik sla het eitje open dat altijd precies zo is als ik het hebben wil. Alle eieren zijn op grootte geselecteerd dus ik heb alle eieren even groot en ze moeten dus allemaal even lang koken. Na het eitje verorbtert te hebben smeer ik de jam op het croissantje waarna ik al etend tijdens de reclame

van de ontbijtshow alle zenders langs begin te zappen. Ondertussen verveel ik me bijna non-stop. Iedereen probeert elkaar te vermaken maar ik word niet meer vermaakt.

Als ik bijna vergeet terug te zappen naar de ontbijtshow bedenk ik me dat ik toch een vorm van voldoening of genot moet krijgen van het kijken naar de tv. Ik word toch vermaakt door de ontbijtshow denk ik dan. Of kijk ik het echt alleen maar om mee te praten, een maatschappelijk opgedrongen vermaak dat je moet leuk vinden.

Er zal nu toch eigenlijk wel iets leukers op zijn dan de ontbijtshow, dus ik begin vol goede moed de kanalen langs te zappen. Met de zapper in de hand en mijn ogen op 12 uur zap ik snel langs de kanalen waardoor dat als ik iets leuks zie ik eerst weer twee kanalen moet terug zappen voordat ik weer op het goede kanaal zit.

Dat was dit keer niet nodig, niks is erop en ik ben toch nog bijna een halve minuut bezig geweest met alle kanalen langs te zappen. Maar niets beters dan de ontbijtshow. Er moet toch op al die kanalen echt wel nog iets beters op zijn?

Gefrustreerd begin ik van vooraf aan langs de kanalen te gaan maar halveer nu mijn snelheid zodat ik beter kan zien wat er op is.

Maar ik kijk altijd de ontbijtshow, dan heb ik toch ondertussen besloten dat dat het leukst is dat er nu op is. Dan vind ik op dit moment dus niets beters te kijken als een uitzending van de ontbijtshow. Of ik moet iets kijken van eerder op de dag of gister of iets anders uit het verleden. Ik kijk dus maar naar de ontbijtshow.

Ik heb niks beters te doen of ook maar anderszins enig zinnigs te doen. Het lijkt erop dat ik geen enkele vorm van betekenis heb. Ik heb alles maar ook niks.

Ik kan alles wel krijgen, alles wat ik nodig heb om te leven, zoals het standaarddrinken, het standaardbroodbeleg, het standaardbrood, de standaardbioscooptickets en de standaard vakanties.

Alles uit het standaard pakket en wat ik dus met mijn loon en uitkering kan veroorloven. Dus de standaard met extra's, maar ja: wat is extra. Meer heb ik niet nodig. Alles is redelijk te krijgen wanneer je er behoeften aan hebt en alleen de gratis bioscoopkaartjes voor grote films zijn nog redelijk schaars, je moet er alleen heel vroeg bij zijn.

Zo had ik me twee maanden geleden ingeschreven voor zo'n standaardbioscoopkaartje. Was ik nog te laat dus kom je op een reservelijst te staan, krijg je een mailtje als er eventueel nog kaartjes over zijn. De kaartjes zijn alleen over als mensen bestelde kaartjes niet op komen halen binnen 5 minuten online op de aangegeven tijd.

Gister 13:00:00 uur, ik had me dus al ingeschreven voor een standaardbioscoopkaartje voor

Detachable. Kreeg ik een mailtje: er komen bioscoopkaartjes vrij. Gelukkig ben ik er snel bij dacht ik 13:00:23, ik open het mailtje: 103 kaartjes beschikbaar voor ZZ, zeven zalen, de zeven x zeven of gewoon de zeven oftewel de zotte zalen, de zorro, de zen zipper, de Zie Ze of natuurlijk voor het fancy Engels van nu: de double z of de zen seven wat allemaal soms wel een beetje verwarrend is.

Ik klik de link aan en net op dat moment hangt mijn computer weer vast, opnieuw opstarten maar weer. 13:03:01 terug online. Ik denk: dat red ik nog. Maar helaas, allemaal weg.

Maar ja, wat moet je er eigenlijk mee. Ik heb hem eigenlijk al gezien door stukjes van tv en meningen van de elite. Ik probeerde nog extra niet te kijken en zapte altijd als er stukjes van de film op de telecomputer kwamen.

Ik heb hem dus ook nog niet gedownload.

Heb ik misschien vanavond nog iets te kijken.

Ik moet detachable dan wel nog even downloaden. Ik had hem wel op megagroot scherm willen zien met extra vet geluid. Ik had hem dan net zo goed meteen kunnen kijken denk ik geërgerd of ik had gewoon kunnen betalen voor het bioscoopkaartje.

Zoeken naar de film denk ik nog als het verdovende beeldscherm me mijn ergernis snel laat vergeten en ik mij druk begin te maken om een vent in de ontbijtshow die zich druk maakt dat politici zich wat meer druk moeten maken. Man druktemaker denk ik, wat doe jij dan, ik ken je niet eens.

Mijn vrienden online vinden hem ook een verhoogd drukgebied die slapende muggen laat ontploffen en we zappen dus snel naar een ander kanaal om te kijken of dat ons betere gespreksstof geeft maar ik beseft me ondertussen dat we toch weer snel terug zullen zappen omdat we de rest toch niet willen missen en er toch niets beters op is.

Ik ben op zoek maar weet niet waarnaar.

Overall zoek ik iets nieuws, nieuwe impulsen, iets nieuws en iets leuks om me bezig te houden. Ik voel dat ik er iets aan kan doen maar ik weet niet wat.

Het moet anders kunnen denk ik, maar ik weet niet hoe.

Het verleden staat vast, maar de toekomst dan ook?

Als ik achter mijn beeldscherm blijf zitten weet ik zeker wat mijn toekomst is.

Wat is er precies gebeurd? Wat maakt het dat alles zo is als het nu is?

Mijn plek in de maatschappij is al een tijd geleden door andere bepaald. Ik heb geen keuze of invloed gehad in dat verleden dat voor mij kwam maar ik zit er maar mooi mee opgescheept.

Tijdens mijn kindertijd zijn een relatief kleine groep mensen en een paar bedrijven heel machtig

geworden door de industriële automatisering die zich in een relatief heel korte periode over de wereld verspreidde.

Bijna alle banen werden ingenomen door machines die niet uitbetaald hoeven te worden. Het onderhoud van deze machines wordt ook gedaan door machines die weer door andere machines onderhouden worden.

Alles wat gecontroleerd of vergeleken moet worden kan altijd veel sneller door een computer gedaan worden. Elke actie die in een regel is te zetten kan door een computer uitgevoerd en geanalyseerd worden

Elke meting kan worden vergeleken en elk gewenst resultaat kan panklaar op het scherm weergegeven worden.

Zo hoeven er nergens stockvergelijkingen meer gedaan te worden, zo klopt elk papierwerk van elk bedrijf altijd precies en heeft geen accountant een baan meer en worden de balansen automatisch ingevuld omdat de transacties via de banken lopen.

De secretaresse is gewoon een computer die alles fielt en scant met ingewikkelde handschriftanalyses, als er al papierwerk is, en die meestal ook je telefoon beantwoord.

In een software programma kunnen alle verwachten grafieken en toekomstbeelden ingevoerd worden en de dingen die afwijken kunnen door de computer uitgelicht worden zodat wij kunnen zien waar het anders gaat dan verwacht. We kunnen alle verwachten afwijkingen invoeren en van te voren bijsturen door aan deze verwachte mogelijkheden acties te verbinden zodat als deze plaatsvinden ze direct bijgestuurd kunnen worden.

Zo worden fouten van tevoren opgelost daar bij een opgetreden fout de oplossing meteen voor handen is. De fouten zijn berekend en geschat door verschillende controlerende software programma's zodat alles vlekkeloos verloopt.

Zo kun je het verloop van de productie en image van een product bijsturen naar gedrag van de markt of kun je het gebruiken bij investeringen en uitgaven van een bedrijf.

Het inrichten en ontwerpen van modale bouwwerken gebeurt door software programma's met de kennis van ontwerpers die alleen boven modaal ontwerpen. Software programma's bedenken zelfs televisie uitzendingen maar die zijn nooit echt origineel maar gebaseerd op kijkcijfers en een mengsel van wat er al is.

De grote denkers en de grote programmeurs stopten al hun kennis en regels in algoritme voor softwareprogramma's die hun kennis in elke baan weerspiegeld en ons nutteloos maakt.

De geestcomputers, kopieën van de computers die het gedrag van de originele computers

nabootsen, van de grote internetbedrijven zijn van te voren geprogrammeerd. Zo worden de fouten van internetsystemen automatisch verwerkt. Voor de simpele fouten zijn vaste procedures en deze worden afgewerkt door voorgeprogrammeerde computers.

Deze computers nemen de computer van de gebruiker over waardoor veel problemen zelfs zonder dat de klant ze benoemt verholpen kunnen worden als ze al niet van tevoren gedetecteerd zijn.

Daar het gebruik voor veel mensen ook duidelijk en simpel is zijn er bijna geen gebruikersfouten meer en worden deze vaak ook door computers afgehandeld die weer inschattingmodellen en filter programma's in hun software hebben. En mochten de procedures niet werken dan hebben de mensen geluk want dan hebben ze nog een beetje werk.

Bij bedrijven worden alle binnenkomende mails automatisch gefiled en de standaardmails die via standaardformulieren worden ingevuld worden standaard gecontroleerd, verwerkt en acties aan verbonden. Zoals het uitbetalen van uitkeringen, het doen van onderzoeken, opdrachten aan zoekmachines, het doorgeven van informatie, het regelen van de inventaris, het invullen van de agenda, het overnemen van het werk van helpdesk medewerkers en het plaatsen van bestelling voor de voorraad die hij zelf bijhoud

Het was niet normaal wat er allemaal mogelijk bleek.

Bijna alles bleek standaard te zijn en alles is in regels uit te drukken

In alle bedrijven bleken ontzettend veel mogelijkheden te liggen om de boel procesmatig eenvoudig maar algoritmisch ingewikkeld in te richten.

Dingen die gerund moeten worden kunnen zelfs in een ander software programma gerund worden omdat een wiskundig assenstelsel heel veel mogelijkheden creëert waaraan consequenties verbonden kunnen worden wat als centrale software programma dient dat als een soort harddrive op de nieuwe harddrive die het softwareprogramma laat lopen waarop je eigen software loopt omdat deze de mogelijkheden van 1 tm oneindig creëert.

$1 + p1 = x1$ en $p2 = p1 + 1$, $p3 = p2+1$, $p4 = p3+1$ en $1+p2 = x2$, $1+p3 = x3$, $1+p4 = x4$, waar $p1 = 0$ en de x-en en de p's de 1'en de 0 en zijn. 1

reeks2 = $1 + p10 = 1 + 9 = 1_0 = 10 = x10 = p11$, 3 reeks4 = $p33 + 1 = x33 = 32 + 1 = 3_3 = 33 = p34$, tm oneindig, wat hem het getallensysteem van het tientallige stelsel uitlegt.

Het algoritme $x+1 = x2$, $x2+2 = x3$, $x3+3 = x4$ tm oneindig laat de opgeslagen getallen lopen en verbind de consequenties aan elk getal waar x is altijd 0.

En zo creëer je alle mogelijkheden van 1 tm oneindig lampjes om te laten branden, om schakelingen om te zetten of om uitkomsten te laten lopen.

Het getal loopt tm het opgeslagen getal en aan elk verschenen getal kan een als dit als dat
consequentie verbonden worden.

Als x3, dan dit of als dit dan x3. De getallen lopen door getallenreeksen en door het verschijnen van
getallen kunnen nieuwe getallen door getallenreeksen gaan lopen die weer meer mogelijkheden
creëren voor de consequenties. Het assenstelsel creëert de getallen die als lampjes branden die de
informatie bevatten voor het laten lopen van de volgende getallen.

Als in een rekenmachine waar elke som uitgerekend kan worden en bij elk antwoord weer
verschillende nieuwe getallen opgeteld kunnen worden die weer een uitkomst geeft waar weer
getallen bij opgeteld kunnen worden. bv a=1, b=2, c=3 en d=4, 0 verschijnt en als 0 dan dit, ik druk
a dan plus 1, dus $0+1=1$, als 1 dan dit. Bij de tweede keer drukken is bv a=11,b=12,c=13,d=14. ik
druk c en $1+13=14$ enz. Waardoor de mogelijkheden die kunnen verschijnen variëren en niet vast
liggen. De tweede reeks is ook een algoritme die doorloopt naar de derde reek die bv
a=21,b=22,c=23 en d=24 heeft die ook in een vaststaand aantal bitjes geschreven kunnen worden.
Zolang je de eerstvolgende reeks na de eerste maar in grotere getallen schrijft dan het aantal
mogelijkheden dat je aanbiedt gaat dit werken. Als je meer dan tien mogelijkheden hebt kun je
altijd met letters werken na het cijfer tien of je kunt bv werken met de eerste reeks tm 100 te laten
lopen en de tweede reek te beginnen met 101 en de derde met 201 enz. Dit kun je zo lang maken als
je zelf wilt

Een assenstelsel creëert alle mogelijkheden die alles zelfs in het tientallig stelsel laten staan. Het
softwareprogramma loopt nog steeds de mogelijkheden door maar dan in de harddrive van dat
softwarealgoritme, een softwareprogramma die je harddrive nabootst. Hij loopt niet door de
combinatie lampjes die branden maar door de combinaties getallen die gevormd worden.

De getallenreeksen worden doorlopen net zoals de hardware wordt doorlopen, waar de combinatie
x-en, de combinatie uitkomsten van de formules, voor de combinatie lampjes die branden staan zijn
die gewoon in het tientallig systeem lopen.

Zo loopt niet alles op de drive maar lopen programma's getallenreeksen door en loopt de
getallenreeks op de harddrive.

Je kunt softwareprogramma's ook laten lopen op een groot algoritme dat elke regel in zich heeft
met een vaste harddrive met eenzelfde aantal bits.

Er zijn formules die in elkaar gerund kunnen worden om maar steeds een nieuwe mogelijkheid te
creëren. Daar de uitkomst steeds opnieuw in de formules gerund kan worden zijn de mogelijkheden
oneindig.

Een lamp brandt of hij brandt niet. De formule loopt of hij loopt niet.

De wiskundige formules volgen elkaar op en de algoritmen vormt een lang algoritme.

Er hoeft maar een formule te zijn maar de formule kan echter wel oneindig veel vertakkingen hebben en kunnen in elke vertakking bijgestuurd worden zodat alles wat we willen tegelijk mogelijk is.

Elke formule en elke opdracht kunnen elke kant op gestuurd worden in het assenstelsel van de grote algoritme en aan elk klein algoritme dat uitgevoerd wordt is een opdracht verbonden. Een groot softwareprogramma met algoritmen met alle regels waardoor kleinere algoritme met kleinere waarheden kunnen lopen. Alles is in regels en in algoritme te zetten en de verschillende combinaties algoritme geven uitkomsten die gelijk staan aan de arbeid van de arbeiders. Zo heeft de wiskunde, de nieuwe taal, alles van ons overgenomen en kan elke arbeid die er geleverd wordt in een wiskundige formule vertaald worden.

De controlesoftware wordt weer gecontroleerd door andere software die weer gecontroleerd wordt door andere software waardoor de kans op fouten zo goed als 0 is.

De machines en de software doen alles veel beter en sneller dan ons.

Als ik vertel wat een computer moet doen, doet hij het altijd beter en sneller dan ik dat doe. Al het werk wordt voor ons gedaan en de productie lijkt ongelimiteerd. Er waren geen hightech snuffjes nodig of moeilijke grijparmen met vingers en robots, alleen handige inrichtingen van de processen die er waren met drie dimensionale figuren die in elkaar passen en simpele grijparmen met druksensoren.

De fabrieken zijn allemaal ingericht als een soort lopende banden maar de driedimensionale voorwerpen komen niet meer in contact met mensen maar met elkaar. De precieze word door lasers en druksensoren en soms worden voorwerpen uitgewisseld door magnetisme maar meestal is de verplaatsing binnen een zodanig proces geregeld door een soort lade die in een grotere lade schuiven en haken die andere haken haken.

De winkels zijn vaak ook achter grote computerschermen ingericht met onzichtbare kleine lopende banden voor de bevoorrading vanuit het magazijn die meestal ook weer automatisch bevoorraad worden. In de kledingwinkels is ook geen personeel meer nodig, daar hoef je immers alleen af te rekenen, passen kun je zelf en alles is ontzettend goed beveiligd; al is er soms gelukkig nog wel personeel.

Er vielen heel veel banen weg en heel veel mensen hadden geen inkomen meer maar een andere kleinere groep mensen heeft daar zijn kapitaal door weten te vergroten.

De bedrijven en diegene die de macht en het kapitaal in bezit hadden hebben dit voor zichzelf vergroot. Veel bedrijven en mensen kochten langzaam alle bodemstoffen en alle grond op, die allemaal ineens veel meer waarde bleken te hebben. Veel bedrijven zijn hierdoor superrijk geworden en veel mensen hebben zich hierdoor ook verrijkt.

Andere mensen hadden helemaal niks meer van zichzelf maar kunnen nu wel alles in redelijke mate verkrijgen.

Als de overheid geen uitkeringen zou uitgeven van de belastingen die op de inkomsten van bedrijven geheven worden zou ook niemand de producten van die bedrijven kunnen kopen. Dan zou alles helemaal stil vallen maar nu draait de economie als een oneindige cirkel door.

Net als ik, ik heb eigenlijk alles maar ook bijna niks en daardoor ben ook ik stil gevallen maar draai toch met de snelheid van het leven door. Ik verdien wel wat extra's met wat scharrelen maar het grote geld blijft voor mij onbereikbaar, veel heb ik niet en participatie in waar ik in geboren was had ik niet.

Het verleden is voor mij bepaald daar kan ik niets meer aan doen, maar wat is mijn invloed dan op de toekomst.

Doe ik wat ik moet doen en wat goed is? Ben ik een van die mensen die het meisje uit directions kan redden en het dan ook doet? Mijn verleden heeft mij hier gebracht, maar mijn heden, heeft die wel enig invloed op de toekomst?

Maar ik wil er verder nu niet meer aan denken. Mijn gedachten moeten gestild worden, ik moet mezelf bezig houden want ik wordt er depressief omdat het lijkt of ik er niks aan kan doen.

De morgen is alweer ver om en daar ben ik blij om maar ik heb vandaag nog niet veel gedaan dus snel ga ik virtuality binnen om mijn gedachten van het werkelijke heden af te lijden.

In virtuality leef ik mijn leven dat je als mijn leven kunt zien
In virtuality laat ik zien wat ik wil laten zien zodat jij mijn coolheid kunt zien
Ik laat mezelf zien zoals ik mezelf wil laten zien waarin ik mezelf weer kan zien
Het leven is een film die me in mijn gedachten laat zien wat ik wil dat ik doe
Door mijn ogen zie ik het leven in gedachten die mijn gedachten over het leven zien
Ben ik wat ik laat zien zodat ik zie wat ik ben of kan ik mezelf niet eens meer zien
Ik ben wat ik doe naar wat ik denk maar ik denk niet meer bij wat ik doe
Ik zie wat ik doe en doe wat ik zie maar ik weet niet hoe ik mijzelf hierin wil zien
Zou ik kunnen leven in het leven zoals mijn gedachten mij het leven laten zien

De kermis en de markt zijn weg. In plaats daarvan is er nu een groot wintersport gebied gemaakt. Ik ga even terug naar mijn privé ruimte en ik trek me een ander outfit aan want ik loop er nu toch echt te zomers bij. Ik kijk snel in mijn kleerkast, deze spijkerbroek houd ik zeker aan. Deze is het vetste van alle spijkerbroeken en ik heb hem nog niemand anders aan zien hebben.

Als ik door mijn spullen kijk zie ik een vette coltrui die bij mijn broek past en ik klik hem meteen aan waarna ik hem over mijn hoofd heen trek. Tussen mijn jassen heb ik twee echt super vette winterjassen en trek de donkergroene aan want anders loop ik er wat blauwtjes bij met mijn blauwe spijkerbroek en mijn blauwe jas.

Ik ga snel weer terug naar het openbare gedeelte van virtuality en ik loop over het winterse sportgebied. Ik loop over het gigantische plein dat nu helemaal bedekt is met sneeuw tussen allemaal spelende kinderen door langs kraampjes waar mannen bier staan te drinken. Voor me ligt een ijsbaan waar veel kinderen en enkele stelletjes in de rondte zijn aan het schaatsen.

De kinderen lachen en schreeuwen en ik zie dat in de hoek van de gigantische ijsbaan twee goals tegenover elkaar staan waartussen een ijshockey wedstrijd wordt gehouden. Daarnaast staan een aantal kleinere goaltjes waar wat jongeren onder veel lawaai de pucks tussen de paaltjes proberen te rammen, wat maar een enkele keer goed gaat.

In het midden van de ijsbaan wordt vooral hand in hand geschaatst door de stelletjes. Deze hebben ruimte genoeg om rustig en verliefd hun rondjes te schaatsen en cirkelen dan ook rustig rond in hun roes. Iedereen schaatst in harmonie met elkaar.

Als je herrie schopt op de ijsbaan wordt je naar een achteraf gedeelte verbannen waar alle herrieschoppers zich bevinden en dan wordt er niet meer naar je omgekeken.

De kinderen schaatsen in een groot gedeelte aan de zijkant van de schaatsbaan. Ze halen kattenkwaad uit en de jongens pesten de meisjes maar de meisjes lijken dit leuk te vinden. Op het rechtergedeelte zijn grote ijsshows bezig waar mensen op tribunes naar zitten te kijken.

Ik zie de ijsmassa glinsteren als een prachtig glad geslepen diamant waar een dikke scheur ontspringt die lichtkleuren alle kanten op weerkaatst en de ijsmassa in tweeën splitst. Hij trekt weer weg de ijsmassa in vlak voor een kunstschaatser er met zijn schaats in zou blijven hangen.

Als ik langs de ijsbaan loop merk ik hoe groot hij wel niet is en hoeveel er te doen is om de mensen bezig te houden. Ik ben nog niet halverwege het korte gedeelte en ik ben ondertussen al tientallen straatjes gepasseerd met kraampjes met eten, drinken en hebbedingetjes.

Ik loop nu langs een mooi plein waar de meeste mensen zich tegoed doen aan iets warmes te drinken en hierdoor hun energie weer bijvullen.

Ik bewonder het witte winterlandschap. Misschien is het morgen wel zomer denk ik ondertussen en ik zie naast de schaatsbaan een gigantisch skigebied in mijn gezichtsveld verschijnen. Zover mijn oog reikt zie ik bergen en bomen die bedekt zijn met witte sneeuw.

Ik zie dat vooraan vooral kleine kinderen en ouderen rustig de berg af skiën, op dat gedeelte staan geen bomen en is het nog redelijk vlak. Als ik verder door het skigebied heen kijk zie ik dat de bergen steeds hoger en grover worden en dat de banen steeds meer bedekt zijn met bomen. Ik zie de mensen steeds harder naar beneden schieten en naarmate ik verder het gebied inkijk zie ik veel meer dingen die mijn interesse wekken.

Hier kan ik wel iets vets vinden om mezelf bezig te houden.

Ik loop naar de ingang en zie dat de entreprijzen best hoog zijn. Ik kan voor 1 uur, 2 uur of de hele dag. De hele dag is 2 keer zo duur als twee uur en ik kan me hier de hele dag wel bezighouden denk ik dus ik betaal voor een hele dag.

Als ik de money-zone naar binnen loop zie ik dat er nog een heel groot ander gedeelte bij het skigedeelte hoort. Ik loop die kant uit en zie snowboardbanen die je verbeelding te boven gaan. Ik zie de aller vetste ramps die allemaal met elkaar verbonden zijn waarin je in een grote lus oneindig rondjes kan snowboarden.

Ik ben geen held in snowboarden maar ik kan het wel redelijk. Ik kan alles wel redelijk. Ik vind namelijk dat ik alles op zijn minst redelijk moet kunnen en dat ik in een paar dingen eigenlijk moet uitblinken.

Als ik iets niet kan oefen ik gewoon net zo lang tot ik het wel kan want ik wil nooit een dom figuur slaan. De hele wereld kan immers toekijken.

Ik kijk of ik een vette snowboard in mijn collectie heb maar dat moet wel want ik heb van alles minstens 1 vet ding. Ik lach om die mensen die nu met een gehuurd snowboard rond boarden, je gaat toch geen virtueel snowboard huren of wel dan? Ik heb de mijne gewoon geruild zoals ik alles bij elkaar gekregen heb door te ruilen. Mensen die niet kunnen handelen moeten betalen zeg ik dan maar.

Ik heb maar 1 snowboard maar die is dan ook vet. Alle andere zal ik dan wel verkocht hebben. Dit zal wel het vetste snowboard zijn wat ik ergens kon vinden.

Ik selecteer hem en spring meteen van de ramp om die daarna soepel af te glijden.

Ik voel me niet heel zeker van mijn zaak en als ik begin te trillen kan ik mijn joystick niet meer zo goed besturen en ik knal hard voorover op mijn gezicht. Shit denk ik, door te oefenen wil ik juist deze situaties te allen tijde vermijden.

Ik kijk snel om me heen of iemand het gezien heeft. Een jongen die me ziet kijken haalt zijn schouders even op en maakt een stap naar me toe waarna hij me een hand geeft en me optrekt. Ik zie twee jongens wijzend naar me lachen en ik laat mijn hoofd al een beetje zakken als me ook de moet in de schoenen zakt.

Kop op, zei de jongen die me overeind geholpen heeft, het gaat de tweede keer altijd beter en hij boardt naar het begin van de ramp. Ik board hem achterna en ik klim weer omhoog om dan maar een tweede poging te wagen.

Ik pak mijn board vast en spring hoog in de lucht. Ik houd mijn board onder mijn voeten en vlak voordat ik neer kom laat ik hem los. Ik kom met een enorme snelheid op de sneeuw terecht en ik schiet aan de andere kant de ramp weer omhoog en als ik een halve cirkel door de lucht maak kom ik weer terecht op de ramp. Zie je wel, ik kan het wel.

Ik board weer op de helling af en zet me met grote kracht af waarna ik een grote sprong in de lucht maak. Ik kijk welke trucs ik nog allemaal mag doen en zie dat ik er een groot aantal tot mijn beschikking heb. Bij de meeste heb ik aangegeven dat ik ze niet kan uitvoeren. Ik kijk tussen de trucs waarvan ik zeker weet dat ze altijd lukken; om even erin te komen.

Ik schiet weer over de helling en vlak voor ik de lucht inschiet druk ik een combinatie toetsen in waardoor ik anderhalve draai maak. Dat was een eitje.

Als ik weer aan de top van de volgende helling aankom druk ik weer een combinatie in waardoor ik het board achter me door geef en weer soepel door de lucht zwevend op de snowboardbaan beland. Alle makkelijke trucjes lukken me nog en ik board alsof ik het nooit verleerd ben.

Ik voel me nu wel goed en heb weer wat te doen. Mijn lusten zijn weer even gestild en als de koude wind door de snelheid die ik maak langs mijn oren zie schieten voel ik me weer voldaan.

Ik board hier als een koning tussen alle andere koningen in. Wij kunnen het allemaal. Sommige nog beter en andere wat slechter maar hier is niemand die het niet kan.

Wij schieten langs elkaar heen en laten elkaar de vetste trucs zien.

Maar ik ben alleen met mezelf bezig en kijk niet naar de trucs van anderen, zouden anderen dan wel naar de trucs van mij kijken? Ik ben me nog wel zo uit aan het sloven om goed voor de dag te komen. Ik wil er goed uitzien op mijn board, ik wil opvallen en ik wil vooral dat ik opgevallen wordt door een leuke meid.

Ik heb even gekeken of ik nog wat zag boarden maar door al die verpakkingen zie je niet meer wat er onder zit. Dus ik concentreer me op mezelf en mijn trucs en ik begin steeds beter in vorm te komen.

Alles dat ik doe lijkt te lukken. Ik schiet over de baan heen en ik wordt gewoon niet moe. Ik weet dat er nog veel meer snowboardbanen zijn maar ik wil nu hier vette dingen doen en ik leef me uit en voel me goed over mezelf.

Ik ben blij dat ik weer stoer voor de dag kom.

Na lange tijd boarden is mijn energie, en de reserve-energie in mijn lunchpakket, geheel verbruikt en begin ik ook echt honger te krijgen dus board ik naar een uitgang voor iets te eten. Bij alle uitgangen zijn pleintjes met koek en zopie kraampjes en ik plof daar in een stoel neer en meteen staat de bediening naast me en bestel ik een cola.

Ik weet dat ik nu ook eigenlijk echt moet drinken. Ik ben toch redelijk intensief bezig geweest als ik zo geconcentreerd achter de computer zit. Ik zou eigenlijk op moeten staan en wat drinken pakken. Maar ik heb geen zin om uit te loggen en ik moet mijn energie hier toch opdoen, kan ik het net zo goed nu doen als ik zelf geen zin heb om op te staan.

Ik drink een paar drankjes en als mijn energie weer op peil komt kom ik zelf ook weer een beetje op krachten, maar dorst heb ik nog steeds. Ik log dus toch maar even uit en ik loop naar de kraan toe waar ik enkele seconden met mijn mond onder blijf hangen. Poe denk ik, ik leef toch wel echt daar, maar ook hier.

Als ik op de klok kijk vraag ik me af waar het eerste deel van de middag is gebleven, vandaar dat ik alweer honger heb gekregen. Deze dag is beter dan gister. Gister moest ik tijden zoeken voor wat te doen en nu moet ik tijd vinden om alles te doen.

Ik smeer me snel een paar broodjes en beleg ze lekker dik met vlees. Even kijken of ik nog een mailtje heb en of mijn vrienden nog online zijn. Ik moet ze ook nog vragen of ze vanavond meegaan naar dat feest, vandaag is druk druk druk.

Elise, wouter en Martijn zijn nog online. Ik vraag even snel of ze meegaan naar de sneeuwwereld.

Hee, zegt wouter, daar hadden wij het ook net over. Ga je mee? Zijn we met zijn vieren. Ja is goeie ouwe, zei ik, ik ben je man. Wacht eff, eff me broodjes bikken. Is best, zei Mart. Elise heeft ook nog tien minuten nodig om alle verschillende mogelijke combinaties en lagen kleding even te combineren. Haha ja zei ik, ik liep vanmorgen dus in een T-shirt door de sneeuw. Ik was zo stom geweest om niet naar het weer te kijken.

Ja, dat heb je wel eens, zei Martijn. Ga jij trouwens naar dat feest vanavond?

Ja vet, zei ik, ik had jullie al wil vragen, wie gaat er allemaal?

Volgens mij iedereen. Wij gaan met zijn drieën sowieso eerst wat drinken in de Irish pub, als je wilt kun je mee.

Ja, ik denk wel dat ik eerst even mee ga naar de pub maar ik laat het je nog wel weten. Oké, zei Mart, het wordt volgens mij wel vet vanavond. Ze zijn al bezig heb je het gezien? Ja, ik zag dat ze al een aantal dingen aan het testen waren en zo.

Ja, ze zijn groots uit aan het pakken, zei wout. Er zal wel een ontzettend vette show bijzitten. Heb je paarse kleren?

Ja, ik heb alles, dat weet je toch, wat gaan we nu eigenlijk doen?

Gewoon wat lopen en kijken.

Ik heb nog mijn kaart voor te snowboarden en ik wil eigenlijk nog wat andere ramps uitproberen.

Nee, sorry jong, zei Mart dan moet je in je eentje gaan. Wij gaan alleen de boel even verkennen en gaan morgen pas iets doen. Hij is er bijna de hele week hè.

Ja, weet ik, zei ik, maar ik heb een kaart gekocht voor de hele dag.

Ach die paar centen, morgen is weer een dag koop je dan toch gewoon een nieuwe.

Ja, je hebt gelijk, zei ik, met meer mensen is er altijd meer feest.

Dan is Elise klaar en kunnen we gaan. Met zijn allen stellen we in dat we voor de ingang van het terrein worden afgezet en Elise verbaast zich meteen over hoe wit alles wel niet is. Witter dan dit wit is witter dan wit en dus geen wit meer, zei ze. Dit is pas wit.

Ze pakt een hand sneeuw en begint die bij wouter in het gezicht te gooien waarna wouter haar even vies aankijkt en ook een grote graai in de sneeuw doet.

Hij pakt een volle hand van het koude witte goedje en Elise begint al weg te rennen. Wouter rent achter haar aan en gooit zijn armen om haar heen.

De sneeuw belandt niet in haar gezicht maar nat wordt ze wel want al snel liggen ze met zijn tweeën door de sneeuw te rollen.

Net kleuters hè, zegt Mart.

Ach, moet kunnen, als je er jong en gelukkig bij voelt, zei ik. Waarna Mart, een arm om me heen slaat en roept: kom op kinderen eerst op zoek naar een bier voor papa.

We lopen naar binnen langs een andere weg als ik gelopen ben maar we komen eigenlijk dezelfde kraampjes tegen als wanneer we dezelfde richting naar de ijsbaan hadden gelopen.

Ondertussen maakt het warme wintergevoel zich van mij meester.

In winterland lijkt het koud maar ik zit lekker voor de open haard met een warme chocolademelk, dat gevoel heb ik. Zo zou het moeten zijn, denk ik, zoals in een kerstfilm. Ik weet niemand die nog echt een openhaard heeft maar ik weet gelukkig soms nog wel wat een warm wintergevoel is.

We lopen met zijn vieren door de straatjes heen en Elise kan het niet laten om bij elk kraampje even